

	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Godziny urzędowania	Pn.-Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.-Pt. 8 ⁰⁰ – 15 ³⁰	Pn.-Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70 22 553 70 71 22 553 78 86	22 553 78 21 22 553 78 22	
Email	Radom 48 368 99 08 informacja@warszawa.wsa.gov.pl	Radom 48 368 99 18 czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl	
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	
Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: http://etr.warszawa.wsa.gov.pl			

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
00-013 Warszawa, ul. Jasna 2/4
WYDZIAŁ II

Dnia 6 września 2016 r.
Sygn. akt II SA/Wa 400/16

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

Milena Antonowicz
Pełnomocnik Związku Stowarzyszeń
Polska Zielona Sieć z/s w Warszawie
ul. Raszyńska 32/44 lok. 140
02-026 Warszawa

DORĘCZENIE ODPISU SKARGI KASACYJNEJ

W wykonaniu zarządzenia z dnia 25 sierpnia 2016 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Pani – jako Pełnomocnikowi skarżącego - odpis skargi kasacyjnej z dnia 22 sierpnia 2016 r. wniesionej przez Stowarzyszenie Sieć Obywatelska – Watchdog Polska od wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie ze skargi Związku Stowarzyszeń Polska Zielona Sieć z/s w Warszawie na decyzję Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych S.A. z dnia 21 stycznia 2016 r. w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej.

Sprawa zostanie rozpoznana na posiedzeniu niejawnym, jeżeli żadna z pozostałych stron w terminie 14 dni od doręczenia odpisu skargi kasacyjnej nie zażąda przeprowadzenia rozprawy (art. 182 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2016 r. poz. 718). Na posiedzeniu niejawnym Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznana skargę kasacyjną w składzie trzech sędziów.

Wiesława Jesiotr
specjalista

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2016 r.

Naczelnny Sąd Administracyjny

ul. G. P. Boduena 3/5

00-011 Warszawa

za pośrednictwem.

Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego

w Warszawie

ul. Jasna 2/4

00-013 Warszawa

1

Skarżący: Stowarzyszenie Sieć Obywatelska –

Watchdog Polska

ul. Ursynowska 22/2

02-605 Warszawa

reprezentowany przez.

r. pr. Adama Kuczyńskiego

ul. Z. Modzelewskiego 23/373

02-679 Warszawa

Organ: Korporacja Ubezpieczeń

Kredytów Eksportowych S.A.

ul. Sienna 39

00-121 Warszawa

Strona: Związek Stowarzyszeń

Polska Zielona Sieć

ul. Raszyńska 32-44/140

02-206 Warszawa

Sygn. akt: II SA/Wa 400/16

Wpis: 100 zł (słownie: sto złotych)

SKARGA KASACYJNA

- I. Działając w imieniu Stowarzyszenia Sieć Obywatelska – Watchdog Polska (dalej: „Skarżący”), posiadającego status uczestnika na prawach strony, którego pełnomocnictwo załączam (Załącznik nr 1), wnoszę niniejszym skargę kasacyjną od Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie (dalej: „WSA w Warszawie”) z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 400/16 (dalej: „Zaskarżony Wyrok”) oddalającej skargę na Decyzję Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych S.A. (dalej: „Organ”) z dnia 21 stycznia 2016 r. (dalej: „Decyzja Organu”) odmawiającą udostępnienia informacji publicznej Związkowi Stowarzyszeń Polska Zielona Sieć (dalej: „Strona”)

II. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 400/16 zaskarżam w całości.

III. Wyrokowi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 400/16 zarzucam na podstawie art. 174 pkt 1 P.p.s.a.:

- 1) naruszenie prawa materialnego, a to: art. 5 ust. 4 Ustawy o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (dalej: „Ustawa o ubezpieczeniach eksportowych”) w związku z art. 35 ust. 1 Ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (dalej: „Nowa ustawa o działalności ubezpieczeniowej”) oraz w związku z art. 5 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy o dostępie do informacji publicznej – poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisu Ustawy o ubezpieczeniach eksportowych polegające na jego niezastosowaniu, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie przepisów Nowej ustawy ubezpieczeniowej, polegające na uznaniu, że wnioskowana informacja publiczna może być objęta tajemnicą ubezpieczeniową, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie przepisów Ustawy o dostępie do informacji publicznej polegające na uznaniu, iż odmowa udostępnienia informacji publicznej Stronie była uprawniona;

ewentualnie:

- 2) naruszenie prawa materialnego, a to: art. 2 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy o dostępie do informacji publicznej w związku z art. 61 ust. 1 i 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz w związku z art. 35 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 27 Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz w związku z art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (dalej: „Stara ustawa o działalności ubezpieczeniowej”) i art. 19 ust. 2 pkt 25 Starej ustawy o działalności ubezpieczeniowej – poprzez ich błędną wykładnię polegającą na błędnym odczytaniu wzajemnej relacji pomiędzy przepisami Ustawy o dostępie do informacji publicznej i Konstytucji a przepisami ustaw o działalności ubezpieczeniowej i przyjęciu, że wyrażona w tych pierwszych zasada jawności życia publicznego i dostępu do informacji publicznej powinna ustąpić wyrażonej w tych drugich zasadzie ochrony tajemnicy ubezpieczeniowej, a w konsekwencji błędne zastosowanie przepisów Ustawy o dostępie do informacji publicznej w związku z przepisami Nowej i Starej ustawy o działalności ubezpieczeniowej polegające na uznaniu, iż odmowa udostępnienia informacji publicznej Stronie była uprawniona.

- IV. Wnoszę o uchylenie Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 400/16 w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie;
ewentualnie – z ostrożności procesowej – na podstawie art. 188 P.p.s.a. – wnoszę o uchylenie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 400/16 w całości i rozpoznanie skargi poprzez uchylenie w całości Decyzji Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych S.A. z dnia 21 stycznia 2016 r. oraz poprzedzającej ją Decyzji Korporacji Ubezpieczeń Kredytów S.A. z dnia 23 grudnia 2015 r. oraz nakazanie Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych S.A. udostępnienia Związkowi Stowarzyszeń Polska Zielona Sieć wnioskowanej informacji publicznej.
- V. Wnoszę o przeprowadzenie rozprawy.
- VI. Wnoszę o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego, wedle norm przepisanych.

UZASADNIENIE

Uzasadnienie zarzutu pierwszego

1. W ramach zarzutu pierwszego Skarżący zarzuca Zaskarżonemu Wyrokowi naruszenie prawa materialnego, a to: art. 5 ust. 4 Ustawy o ubezpieczeniach eksportowych w związku z art. 35 ust. 1 Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz w związku z art. 5 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy o dostępie do informacji publicznej – poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisu Ustawy o ubezpieczeniach eksportowych polegające na jego niezastosowaniu, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie przepisów Nowej ustawy ubezpieczeniowej, polegające na uznaniu, że wnioskowana informacja publiczna może być objęta tajemnicą ubezpieczeniową, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie przepisów Ustawy o dostępie do informacji publicznej polegające na uznaniu, iż odmowa udostępnienia informacji publicznej Stronie była uprawniona.
2. Zgodnie z art. 5 ust. 4 Ustawy o ubezpieczeniach eksportowych „*Do umów zawieranych w zakresie uregulowanym niniejszą ustawą nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz. 1844)*”. Kwestia stosowalności przepisów Nowej ustawy ubezpieczeniowej w odniesieniu do umów zawieranych przez Organ nie powinna zatem budzić wątpliwości. Przepisy Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej nie powinny znajdować zastosowania do umów zawieranych przez Organ, co wynika z literalnego brzmienia powołanego przepisu Ustawy o ubezpieczeniach eksportowych. Co więcej, przemawia za tym także wykładnia systemowa – skoro racjonalny ustawodawca poza *lex generalis* – Nową ustawą o działalności ubezpieczeniowej – wprowadza

także *lex specialis* – Ustawę o ubezpieczeniach eksportowych – to, zważywszy na istnienie w tej ostatniej wyraźnego wyłączenia stosowania tej pierwszej, nie sposób przyjąć, iż istnieją jakiegokolwiek podstawy do stosowania Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej w niniejszej sprawie.

3. Kwestia wyłączenia stosowalności przepisów Nowej ustawy ubezpieczeniowej w odniesieniu do umów zawieranych przez Organ była przedmiotem rozważań podczas rozprawy przed WSA w Warszawie. Ostatecznie WSA w Warszawie nie zdecydował się na zastosowanie art. 5 ust. 4 Ustawy o ubezpieczeniach eksportowych.
4. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż przepisy Nowej ustawy ubezpieczeniowej, o której mowa w powołanym powyżej przepisie Ustawy o ubezpieczeniach eksportowych, zostały w niniejszej sprawie zastosowane, co jasno wynika z uzasadnienia Zaskarżonego Wyroku.
5. Tym samym doszło do naruszenia przepisów powołanych w pierwszym zarzucie kasacyjnej, co czyni ją uzasadnioną.

4

Uzasadnienie zarzutu drugiego

6. W ramach zarzutu drugiego Skarżący zarzuca Zaskarżonemu Wyrokowi naruszenie prawa materialnego, a to: art. 2 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy o dostępie do informacji publicznej w związku z art. 61 ust. 1 i 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz w związku z art. 35 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 27 Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz w związku z art. 19 ust. 1 i art. 19 ust. 2 pkt 25 Starej ustawy o działalności ubezpieczeniowej – poprzez ich błędną wykładnię polegającą na błędnym odczytaniu wzajemnej relacji pomiędzy przepisami Ustawy o dostępie do informacji publicznej i Konstytucji a przepisami ustaw o działalności ubezpieczeniowej i przyjęciu, że wyrażona w tych pierwszych zasada jawności życia publicznego i dostępu do informacji publicznej powinna ustąpić wyrażonej w tych drugich zasadzie ochrony tajemnicy ubezpieczeniowej, a w konsekwencji błędne zastosowanie przepisów Ustawy o dostępie do informacji publicznej w związku z przepisami Nowej i Starej ustawy o działalności ubezpieczeniowej polegające na uznaniu, iż odmowa udostępnienia informacji publicznej Stronie była uprawniona.
7. W tym miejscu należy wskazać, iż zarzut drugi ma o tyle ewentualny charakter, iż z ostrożności procesowej przyjmuje, że powołane w zarzucie przepisy Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej mogły mieć w niniejszej sprawie w ogóle zastosowanie. Nie stoi to w sprzeczności z treścią i uzasadnieniem zarzutu pierwszego, w ramach którego Skarżący kwestionuje dopuszczalność stosowania w niniejszej sprawie przepisów Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej.
8. Przechodząc do rozważań merytorycznych, należy wskazać co jest zasadą, a co jest wyjątkiem w udostępnianiu informacji publicznej i informacji dotyczących umów ubezpieczenia.

9. Zgodnie z art. 19 ust. 1 Starej ustawy o działalności ubezpieczeniowej *„Zakład ubezpieczeń i osoby w nim zatrudnione lub osoby i podmioty, za pomocą których zakład ubezpieczeń wykonuje czynności ubezpieczeniowe, są obowiązane do zachowania tajemnicy dotyczącej poszczególnych umów ubezpieczenia.”*.
10. Zgodnie z art. 35 ust. 1 Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej *„Zakład ubezpieczeń i osoby w nim zatrudnione, a także osoby i podmioty, za pomocą których zakład ubezpieczeń wykonuje czynności ubezpieczeniowe, są obowiązane do zachowania tajemnicy dotyczącej poszczególnych umów ubezpieczenia.”*.
11. Treść powołanych przepisów wskazuje na istnienie tzw. „tajemnicy ubezpieczeniowej”. Z powołanych przepisów wynika, że objęcie informacji dotyczących umów ubezpieczenia tajemnicą ubezpieczeniową stanowi zasadę.
12. Równocześnie z istnieniem zasady, zgodnie z którą dane dotyczące umowy ubezpieczenia objęte są tajemnicą ubezpieczeniową, istnieje wyjątek, mający swe umocowanie prawne odpowiednio w art. 19 ust. 2 pkt 25 Starej ustawy o działalności ubezpieczeniowej, zgodnie z którym *„Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy informacji udzielanych na wniosek: (...) innych podmiotów, których uprawnienie do żądania informacji wynika z przepisów innych ustaw”*, oraz w art. 35 ust. 2 pkt 27 Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej, zgodnie z którym *„Obowiązek zachowania tajemnicy, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy informacji udzielanych na wniosek: (...) innego podmiotu, którego uprawnienie do żądania informacji wynika z przepisów odrębnej ustawy”*.
13. Zgodnie z art. 2 ust. 1 Ustawy o dostępie do informacji publicznej *„Każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5, prawo dostępu do informacji publicznej, zwane dalej „prawem do informacji publicznej”*”. Przepis ten ustanawia zasadę powszechnej dostępności informacji publicznej. Zasada ta ma ugruntowane oparcie w orzecznictwie sądów administracyjnych, by przywołać w tym miejscu wyrok NSA z dnia 2 lipca 2003 r. sygn. akt II SA 837/03 *„(...) ogólną zasadą wynikającą z art. 61 Konstytucji RP, jest dostęp do informacji. Wszelkie wyjątki od tej zasady winny być formułowane w sposób wyraźny, a wątpliwości winny przemawiać na rzecz dostępu”*.
14. Równocześnie, zgodnie z art. 5 ust. 1 Ustawy o dostępie do informacji publicznej, istnieją wyjątki od powołanej powyżej zasady, bowiem *„Prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych”*.
15. Tym samym w dwóch różnych aktach istnieją sprzeczne ze sobą zasady (zasada ochrony tajemnicy ubezpieczeniowej – zasada jawności informacji publicznej) oraz sprzeczne ze sobą wyjątki (wyjątek odstępstwa od tajemnicy ubezpieczeniowej – wyjątek tajności informacji publicznej), których nie można wykładać rozszerzająco.

16. Rozumowanie WSA w Warszawie wyrażone w Zaskarżonym Wyroku w odniesieniu do zarysowanego powyżej konfliktu zasad i wyjątków przedstawia się następująco: skoro wnioskowana informacja jest informacją publiczną, to w zasadzie należałoby ją udostępnić, ale, skoro stanowi tajemnicę ubezpieczeniową, to jest „*inną tajemnicę ustawowo chronioną*” w rozumieniu Ustawy o dostępie do informacji publicznej i należało odmówić udostępnienia jej Stronie.
17. Prawdłowe rozumowanie powinno przedstawiać się w sposób następujący: skoro wnioskowana informacja jest informacją publiczną, to należy ją udostępnić, a fakt, iż informacje tego rodzaju są zazwyczaj objęte tajemnicą ubezpieczeniową nie ma znaczenia, bowiem Strona jest „*innym podmiotem którego uprawnienie do żądania informacji wynika z przepisów odrębnej ustawy w tym przypadku – ustawy o dostępie do informacji publicznej – Autor skargi*” w rozumieniu ustaw o działalności ubezpieczeniowej.
18. O tym, dlaczego sposób rozumowania WSA w Warszawie jest błędny, zaś za prawidłowy należy uznać sposób rozumowania zaprezentowany powyżej, przesądza relacja pomiędzy zasadą jawności życia publicznego i prawem dostępu do informacji publicznej a zasadą ochrony tajemnicy ubezpieczeniowej. Dla zrekonstruowania tej relacji należy sięgnąć do zasad konstytucyjnych.
19. Zasada jawności życia publicznego i prawo do dostępu do informacji publicznej są wyrażone w Konstytucji wprost w jej art. 61. Tajemnica ubezpieczeniowa, jak wskazuje się w doktrynie, ma jedynie pośrednie umocowanie w art. 47 i 51 ust. 1 Konstytucji: „*Dochowanie tajemnicy ubezpieczeniowej jest jedną z powinności zakładu ubezpieczeń. Tajemnica ta ma na celu ochronę dóbr osobistych osób chronionych tą tajemnicą, a jej podstawę można upatrywać już w przepisach Konstytucji (art. 47), która gwarantuje prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz decydowania o swoim życiu osobistym, a także prawo do wolności i ochrony tajemnicy komunikowania się*”¹. Już tylko to powinno przemawiać za pierwszeństwem zasady jawności informacji publicznej.
20. Ponadto należy zauważyć, iż instytucja tajemnicy ubezpieczeniowej została ustanowiona dla ochrony konkretnych dóbr kontrahentów zakładów ubezpieczeń, w tym między innymi prawa do prywatności i wywodzonego z niego w dalszej kolejności prawa do poszanowania tajemnicy przedsiębiorstwa. Taka geneza tajemnicy ubezpieczeniowej pozwala na traktowanie jej jako szczególnej odmiany ograniczenia jawności informacji publicznej pokrewnego do ograniczenia wynikającego z art. 5 ust. 2 Ustawy o dostępie do informacji publicznej. O ile w odniesieniu do obrotu nieprofesjonalnego (umów ubezpieczenia zawieranych nie z przedsiębiorcami) tajemnica ubezpieczeniowa chroni prywatność, to w odniesieniu do obrotu profesjonalnego – a z takim bez wątpienia mamy

---

¹ K. Malinowska „Ustawa o działalności ubezpieczeniowej. Komentarz” el.

do czynienia w przypadku Organu i jego kontrahentów – tajemnicę ubezpieczeniową należy traktować jako szczególny rodzaj tajemnicy przedsiębiorstwa. Takie źródło instytucji tajemnicy przedsiębiorstwa pozwala też na jej właściwe umiejscowienie w systemie prawa.

21. Z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. akt I CSK 190/12 należy wyciągnąć wniosek, że podmioty korzystające ze środków publicznych mogą w mniejszym stopniu powoływać się na prawo do ochrony własnych tajemnic, bowiem należy przyznać pierwszeństwo zasadzie jawności informacji publicznej. Tym samym również tajemnica ubezpieczeniowa powinna ustąpić zasadzie jawności informacji publicznej, na co wskazuje treść art. 19 ust. 2 pkt 25 Starej ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz art. 35 ust. 2 pkt 27 Nowej ustawy o działalności ubezpieczeniowej, które należy odczytywać jako odesłanie do Ustawy o dostępie do informacji publicznej. Sytuacja taka powinna mieć miejsce wtedy, gdy w stosunek ubezpieczenia zaangażowane są środki publiczne, a tak bez wątpienia jest w przypadkach, których dotyczy niniejsze postępowanie.
22. Z wyżej powołanych przyczyn należy dojść do wniosku, iż WSA w Warszawie w Zaskarżonym Wyroku błędnie przyjął, iż zasada ochrony tajemnicy ubezpieczeniowej ma w niniejszej sprawie pierwszeństwo nad zasadą jawności życia publicznego i prawem dostępu do informacji publicznej. Rezultatem tego błędu było niezasadne przyjęcie, iż odmowa udostępnienia Stronie wnioskowanej informacji publicznej miała uzasadnione podstawy. Tym samym zarzut skargi kasacyjnej jest uzasadniony.

Adam Kuczyński

RADCA PRAWNY
WA-9925

Załączniki:

- 1) Pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz odpisem aktualnym z Rejestru Stowarzyszeń Krajowego Rejestru Sądowego Skarżącego;
- 2) Dowód uiszczenia wpisu od skargi;
- 3) Dwa odpisy skargi kasacyjnej.

POUCZENIE

1. Strona, która nie wniosła skargi kasacyjnej, może wnieść do wojewódzkiego sądu administracyjnego odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie 14 dni od doręczenia jej odpisu skargi kasacyjnej (art. 179 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2016 r. poz. 718).

2. Odpowiedź na skargę kasacyjną powinna być złożona do Sądu z odpisami dla każdego z wnoszących skargę kasacyjną. Odpisem pisma jest każdy dalszy jego egzemplarz, zgodny z oryginałem. Mogą to być uwierzytelnione (poświadczone za zgodność z oryginałem) fotokopie bądź uwierzytelniony wydruk poczty elektronicznej.

3. W przypadku, gdy strona wnosząca skargę kasacyjną zrzekła się rozprawy, strona, która nie wniosła skargi kasacyjnej w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu skargi kasacyjnej może zażądać przeprowadzenia rozprawy (art. 182 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2016 r. poz. 718)

Organ: Korporacja Zarządcy